

ورود به دنیای میکروتیک و آماده‌سازی زیر ساخت

۱. معرفی سیستم‌عامل RouterOS و انواع لایسنس‌های آن

میکروتیک (MikroTik) یک شرکت لتونیایی است که با هدف ارائه تجهیزات شبکه‌ی قدرتمند و مقرون‌به‌صرفه وارد بازار شد. قلب تپنده‌ی تمام تجهیزات این شرکت، سیستم‌عاملی بر پایه لینوکس به نام RouterOS است.

شما می‌توانید RouterOS را به دو شکل تهیه کنید:

۱. RouterBOARD سخت‌افزار اختصاصی: (روترهای فیزیکی که سیستم‌عامل از پیش روی آن‌ها نصب شده است).

۲. نصب روی معماری x86 یا ماشین مجازی: تبدیل یک کامپیوتر معمولی یا سرور مجازی به یک روتر قدرتمند.

سطوح لایسنس (License Levels) در میکروتیک: میکروتیک برای کنترل دسترسی به قابلیت‌ها، از سیستم لایسنس‌دهی مبتنی بر "سطح" یا Level استفاده می‌کند. لایسنس‌ها مادام‌العمر هستند و روی هارد دیسک (یا فلش مموری) قفل می‌شوند. (Software ID)

- (Trial): Level ۰ نسخه آزمایشی ۲۴ ساعته. پس از این زمان، روتر کار نخواهد کرد.
- (Free): Level ۱ نسخه رایگان با محدودیت‌های شدید (مثلاً فقط یک کاربر PPPoE یا VPN).
- (CPE): Level ۳ مناسب برای تجهیزات سمت کلاینت در شبکه‌های وایرلس (فقط قابلیت اتصال به عنوان Station را دارد).
- (AP): Level ۴ مناسب برای شبکه‌های کوچک و متوسط. قابلیت راه‌اندازی Access Point وایرلس را دارد (پشتیبانی تا ۲۰۰ کاربر همزمان در تونل‌ها).
- (ISP): Level ۵ مناسب برای شبکه‌های بزرگتر. پشتیبانی تا ۵۰۰ کاربر همزمان در سرویس‌هایی مثل PPPoE و OVPN.
- (Controller): Level ۶ لایسنس طلایی و بدون هیچ‌گونه محدودیت. مناسب برای هسته شبکه و سرویس‌دهنده‌های اینترنت.

۲. آموزش ۰ تا ۱۰۰ لایسنس سرور مجازی میکروتیک (CHR)

نسخه CHR (Cloud Hosted Router) یک نسخه ویژه از RouterOS است که منحصرأ برای اجرا در محیط‌های مجازی) مانند VMware, KVM, Hyper-V طراحی شده است. تفاوت اصلی CHR با نسخه‌های معمولی در مدل لایسنس‌دهی آن است.

در CHR محدودیت‌ها بر اساس "تعداد کاربر" یا "ویژگی‌ها" نیست، بلکه بر اساس سرعت پورت شبکه (Bandwidth) است:

- نسخه Free: سرعت محدود به ۱ مگابیت بر ثانیه (مناسب برای تست و یادگیری).
- لایسنس P۱: سرعت محدود به ۱ گیگابیت بر ثانیه.
- لایسنس P۱۰: سرعت محدود به ۱۰ گیگابیت بر ثانیه.
- لایسنس P-Unlimited: بدون محدودیت سرعت.

نکته حرفه‌ای: برای دریافت لایسنس رایگان آزمایشی (Trial) به مدت ۶۰ روز با تمام امکانات P-Unlimited، کافی است در سایت mikrotik.com حساب کاربری بسازید. سپس در محیط روتر به مسیر `System -> License` رفته و با وارد کردن نام کاربری و رمز عبور سایت، لایسنس Trial را فعال کنید.

۳. آموزش نصب میکروتیک در VMware

برای پیاده‌سازی لابراتوارهای شبکه و توسعه سناریوهای دانشجویی، نصب میکروتیک روی VMware بهترین گزینه است.

مراحل نصب نسخه x^{۸۶} از طریق فایل ISO:

۱. فایل ISO نسخه x^{۸۶} را از سایت میکروتیک دانلود کنید.
۲. در VMware یک ماشین مجازی جدید ایجاد کنید (سیستم عامل را روی Other Linux ۶۴-bit تنظیم کنید).
۳. مقدار RAM (حتی ۲۵۶ مگابایت کافیست) و یک هارد دیسک کوچک) حداقل ۱ گیگابایت IDE یا SATA اختصاص دهید.
۴. ماشین را با فایل ISO بوت کنید.
۵. در صفحه نصب، با فشردن کلید a تمام پکیج‌ها (Packages) را انتخاب کنید.
۶. با فشردن کلید i فرآیند نصب را تایید کنید.

۷. پس از پایان نصب، کلید Enter را بزنید تا روتر ری استارت شود) فراموش نکنید فایل ISO را از تنظیمات CD-ROM خارج کنید).

مراحل راه اندازی نسخه CHR روش سریع تر:)

۱. فایل تصویر ماشین مجازی (OVA) یا (VMDK نسخه CHR را از سایت میکروتیک دانلود کنید.
۲. در VMware گزینه Open یا Import را انتخاب کرده و فایل OVA را وارد کنید. ماشین مجازی در کمتر از ۳۰ ثانیه آماده کار است!

۴. آموزش اتصال به روترهای میکروتیک با کابل کنسول

در سناریوهای دیتاستر یا زمانی که روتر به اصطلاح Brick شده و هیچ IP در دسترس نیست، کابل کنسول تنها راه نجات است. پورت کنسول معمولاً با پورت شبکه استاندارد (RJ۴۵) یا پورت سریال (RS۲۳۲) روی روترها مشخص می شود.

تجهیزات و نرم افزار مورد نیاز:

- کابل کنسول) معمولاً یک سمت RJ۴۵ و سمت دیگر USB برای اتصال به لپ تاپ).
- نرم افزار ترمینال مانند Putty ، SecureCRT یا MobaXterm.

تنظیمات اتصال: (Serial Port Parameters)

- Baud Rate: در روتربردهای جدید ۱۱۵۲۰۰ (در مدل های خیلی قدیمی ممکن است ۹۶۰۰ باشد).
- Data Bits: ۸
- Parity: None
- Stop Bits: ۱
- Flow Control: None

پس از اعمال این تنظیمات در Putty و کلیک روی Open ، با فشردن دکمه Enter در کیبورد، صفحه لاگین خط فرمان (CLI) میکروتیک ظاهر می شود.

۵. اجرای وین باکس روی مک بوک (Apple Silicon M^۱/M^۲/M^۳)

وین باکس (Winbox) ابزار اصلی، گرافیکی و بی رقیب مدیریت میکروتیک است. این نرم افزار به صورت Native فقط برای ویندوز توسعه داده شده است) فایل .exe. اجرای آن روی سیستم عامل مک، یکی از دغدغه های همیشگی مهندسان شبکه است.

بهترین روش ها برای کاربران macOS:

۱. استفاده از نرم افزار CrossOver یا Parallels Desktop: راهکارهای پولی و بسیار پایدار که ویندوز یا برنامه های آن را روی مک شبیه سازی می کنند.
۲. استفاده از Homebrew (و Wine روش پیشنهادی و رایگان برای چیپ های سری M) ابتدا ترمینال مک را باز کرده و با استفاده از مدیریت پکیج brew ابزار Wine را نصب کنید: دستور نصب brew :
`install --cask wine-stable` سپس فایل winbox.exe را دانلود کرده و از طریق Wine آن را اجرا کنید.
۳. نرم افزار غیر رسمی Winbox-mac: پروژه های متن بازی در گیت هاب وجود دارند که وین باکس را با استفاده از کتابخانه های Wine در قالب یک اپلیکیشن استاندارد مک (dmg) بسته بندی کرده اند. با جستجوی "Winbox-mac github" به راحتی قابل دانلود هستند.

عملیات حیاتی و پیکربندی اولیه

در محیط‌های عملیاتی، مدیریت بحران و توانایی بازگرداندن روتر به چرخه کار، تفاوت بین یک تکنسین ساده و یک مهندس شبکه را مشخص می‌کند. در این بخش، عملیات‌های حیاتی روتر را بررسی می‌کنیم.

۱. آموزش ریست کردن روتر میکروتیک (سخت‌افزاری و نرم‌افزاری)

گاهی اوقات به دلیل اشتباه در پیکربندی (مثلاً بستن پورت‌های ارتباطی خودمان) یا فراموشی رمز عبور، دسترسی به روتر قطع می‌شود. در این حالت باید روتر را به تنظیمات کارخانه برگردانیم.

الف) ریست نرم‌افزاری: (Soft Reset) زمانی که به روتر دسترسی داریم از طریق Winbox یا CLI اما می‌خواهیم تمام تنظیمات را پاک کنیم.

- مسیر در وین‌باکس: System -> Reset Configuration :

- در این پنجره با سه گزینه مهم روبرو می‌شوید:

- Keep User Configuration: پس‌وردها و کاربران فعلی را پاک نمی‌کند.

- No Default Configuration: بسیار مهم (تنظیمات پیش‌فرض کارخانه را اعمال نمی‌کند و یک

روتر کاملاً خام (صفر کیلومتر) به شما می‌دهد. مهندسان حرفه‌ای همیشه این تیک را می‌زنند.

- Do Not Backup: قبل از ریست، فایل بک آپ خودکار نمی‌سازد.

دستور CLI برای ریست کاملاً خام: `/system reset-configuration no-defaults=yes skip-backup=yes` :

ب) ریست سخت‌افزاری: (Hard Reset) زمانی که هیچ دسترسی به روتر نداریم. روی تمام روترها یک دکمه فیزیکی به نام RES وجود دارد. قانون تایمینگ دکمه ریست (بسیار مهم برای آزمون‌ها و کار عملی):

۱. برق روتر را قطع کنید.

۲. دکمه RES را با یک سوزن نگه دارید و برق را وصل کنید.

۳. ۵ ثانیه) چشمک زدن چراغ: (ACT اگر الان دکمه را رها کنید، روتر ریست می‌شود.

۴. ۱۰ ثانیه) ثابت شدن چراغ: (ACT اگر رها کنید، روتر وارد حالت CAPsMAN (مدیریت متمرکز وایرلس) می شود.

۵. ۱۵ ثانیه) خاموش شدن چراغ: (ACT اگر رها کنید، روتر وارد حالت NetInstall می شود (در ادامه بررسی می کنیم).

۲. آموزش به روز رسانی RouterOS

آپدیت نگه داشتن میکروتیک برای رفع باگ ها و بستن حفره های امنیتی الزامی است. میکروتیک معماری جالبی دارد؛ شما باید دو بخش را آپدیت کنید Packages: (نرم افزار) و Firmware (سخت افزار). (Bootloader / میکروتیک نسخه های مختلفی ارائه می دهد:

- Stable / Main: نسخه پایدار و کاملاً تست شده (پیشنهاد برای محیط های واقعی).
- Testing / Development: جدیدترین قابلیت ها اما باگ دار (فقط برای لابراتوار).
- Long-term: نسخه ای با بالاترین پایداری که فقط آپدیت های امنیتی می گیرد) مناسب برای دیتاسنتر و روترهای Core).

مراحل آپدیت استاندارد:

۱. مسیر در وین باکس System -> Packages روی دکمه Check for updates کلیک کنید.
۲. Channel را روی Stable قرار داده و دکمه Download & Install را بزنید. روتر پس از دانلود ری استارت می شود.
۳. گام طلایی) آپدیت: (Firmware پس از بالا آمدن روتر، به مسیر System -> RouterBOARD بروید. اگر نسخه Upgrade Firmware بالاتر از Current Firmware بود، روی دکمه Upgrade کلیک کرده و روتر را یک بار دیگر ری استارت کنید. (System -> Reboot)

۳. احیای روتر با NetInstall نجات از مرگ حتمی

اگر هنگام آپدیت برق قطع شود، یا فایل سیستم روتر آسیب ببیند، روتر دیگر بوت نمی‌شود و صدای "بیپ" معروف بالا آمدن را نمی‌دهد. در این حالت روتر نسوخته است، بلکه به ابزاری به نام NetInstall نیاز دارد. سیستم عامل میکروتیک را از طریق کابل شبکه مجدداً فلش (Flash) می‌کند.

مراحل گام به گام (ترفندهای تجربی برای جلوگیری از خطا):

۱. نرم افزار Netinstall و فایل سیستم عامل (Main Package) با فرمت npk مطابق با معماری روتر مثلاً ARM یا MIPSBE را از سایت میکروتیک دانلود کنید.

۲. ترفند فوق حرفه‌ای: فایروال ویندوز و آنتی‌ویروس را کاملاً خاموش کنید. تمام کارت شبکه‌های دیگر ویندوز (مثل Wi-Fi و کارت شبکه‌های VMware) را موقتاً Disable کنید تا فقط کارت شبکه متصل به روتر فعال باشد.

۳. روی کارت شبکه کامپیوتر خود یک IP دستی ست کنید (مثلاً ۱۹۲.۱۶۸.۸۸.۲).

۴. کابل شبکه را مستقیماً از کامپیوتر به پورت شماره ۱ (Ethernet) میکروتیک وصل کنید (در برخی مدل‌ها پورت دارای لیبل BOOT است).

۵. برنامه Netinstall را باز کنید. روی دکمه Net booting کلیک کرده، تیک آن را بزنید و یک IP در رنج سیستم خود (مثلاً ۱۹۲.۱۶۸.۸۸.۳) به آن بدهید.

۶. برق روتر را بکشید، دکمه ریست را نگه دارید، برق را وصل کنید و دکمه را ۱۵ الی ۲۰ ثانیه نگه دارید تا نام روتر در لیست برنامه Netinstall ظاهر شود.

۷. حالا روتر را انتخاب کنید، فایل سیستم عامل را Browse کرده و دکمه Install را بزنید. روتر پس از ۲ دقیقه زنده می‌شود!

۴. صرفاً جهت اطلاع: کانفیگ میکروتیک در چند کلیک با Default Config

میکروتیک برای کاربران خانگی ابزاری به نام Quick Set (تنظیمات سریع) و یک تنظیمات پیش فرض (Default Configuration) به صورت پیش فرض، پورت ۱ به عنوان خروجی اینترنت (WAN) تنظیم شده و یک فایروال اولیه روی آن قرار دارد. پورت‌های ۲ تا ۵ نیز Bridge شده و نقش سویچ شبکه داخلی (LAN) با IP آدرس ۱۹۲.۱۶۸.۸۸.۱ و یک DHCP سرور را ایفا می‌کنند.

ما به عنوان مهندس شبکه هرگز از Quick Set و تنظیمات پیش فرض استفاده نمی کنیم. این تنظیمات در شبکه های پیچیده باعث تداخل (Loop) و مشکلات مسیریابی می شوند. به همین دلیل در زمان ریست کردن، همیشه تیک No Default Configuration را می زنیم تا خط به خط سناریو را خودمان بنویسیم.

۵. امن سازی روتر - (Hardening) مهم و ضروری

روتری که به اینترنت متصل می شود، روزانه هزاران بار مورد حملات Brute-force و اسکن پورت قرار می گیرد. پیش از اتصال به اینترنت، اجرای این ۴ گام حیاتی است:

۱. حذف کاربر admin: ساخت یک کاربر جدید با گروه دسترسی full، انتخاب یک پسوندد پیچیده و در نهایت Disable کردن کاربر ادمین پیش فرض.

۲. بستن پورت های آسیب پذیر: مراجعه به Services -> IP و غیر فعال کردن telnet, ftp, www. همچنین تغییر پورت پیش فرض (۸۲۹۱) Winbox و (۲۲) SSH

۳. محدود سازی کشف: (Discovery) مراجعه به Neighbor -> IP و محدود کردن کشف روتر فقط برای پورت های متصل به شبکه داخلی. (LAN)

۴. کنترل دسترسی لایه ۲: مراجعه به MAC Server -> Tools و بستن دسترسی ورود با مک آدرس روی پورت های متصل به اینترنت.

مدیریت سرویس‌های پایه شبکه

در این بخش، روتر خام خود را تبدیل به قلب تپنده‌ی شبکه داخلی می‌کنیم. ترتیب انجام این کارها در پروژه‌های واقعی بسیار مهم است و دقیقاً با همین استاندارد دی که در ادامه آمده انجام می‌شود.

۱. مفهوم Bridge پل زدن اینترفیس‌ها

به صورت پیش‌فرض، هر پورت در روتر میکروتیک یک شبکه کاملاً مجزا (Broadcast Domain) جداگانه (است). برای اینکه چند پورت (مثلاً پورت‌های ۲ تا ۵) دقیقاً مثل یک سویچ سخت‌افزاری عمل کنند و همه در یک شبکه باشند، باید از قابلیت Bridge استفاده کنیم.

مراحل پیاده‌سازی:

۱. ساخت بدنه Bridge: در وین‌باکس به منوی Bridge بروید. در تب Bridge روی دکمه + کلیک کرده و یک نام (مثلاً LAN-Bridge) برای آن انتخاب کنید.

۲. اضافه کردن پورت‌ها: حالا به تب Ports بروید. روی + کلیک کنید و پورت‌های مورد نظر (مثلاً ether۲, ether۳, و wlan۱) یکی‌یکی انتخاب کرده و در قسمت Bridge، آن‌ها را به LAN-Bridge متصل کنید.

نکته حرفه‌ای: (Hardware Offloading) در تب Ports، تیک گزینه‌ی Hardware Offload به صورت پیش‌فرض روشن است. این یعنی میکروتیک ترافیک بین این پورت‌ها را به جای درگیر کردن پردازنده (CPU)، مستقیماً به چیپست سویچ (Switch Chip) می‌سپارد که باعث افزایش چشمگیر سرعت (Wire-speed) می‌شود.

دستور CLI:

Code snippet

```
/interface bridge add name=LAN-Bridge
```

```
/interface bridge port add bridge=LAN-Bridge interface=ether۲
```

```
/interface bridge port add bridge=LAN-Bridge interface=ether۳
```

۲. اختصاص IP و آموزش راه‌اندازی DHCP Server

حالا که پورت‌های داخلی را یکی کردیم، باید به شبکه IP بدهیم تا کلاینت‌ها بتوانند با روتر صحبت کنند.

الف) تنظیم IP Address روی روتر:

۱. به مسیر Addresses -> P ابروید. روی + کلیک کنید.
 ۲. آدرس IP روتر را همراه با Subnet Mask وارد کنید (مثلاً، ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۱/۲۴).
 ۳. نکته طلایی: در قسمت Interface، حتماً باید LAN-Bridge را انتخاب کنید، نه پورت‌های فیزیکی!
- ب) راه‌اندازی DHCP Server توزیع خودکار (IP بهترین و کم‌خطاترین راه برای راه‌اندازی DHCP در میکروتیک، استفاده از ویزارد (Wizard) آن است.
۱. به مسیر DHCP Server -> P ابروید و روی دکمه DHCP Setup کلیک کنید.
 ۲. DHCP Server Interface: LAN-Bridge اینترفیس را انتخاب کنید.
 ۳. DHCP Address Space: رنج شبکه شما را به صورت خودکار تشخیص می‌دهد. (۱۹۲,۱۶۸,۱۰,۰/۲۴)
 ۴. Gateway: آدرس روتر شماست. (۱۹۲,۱۶۸,۱۰,۱)
 ۵. Addresses to Give Out: بازه IP هایی که می‌خواهید به کلاینت‌ها اختصاص دهید. (Pool) می‌توانید آن را محدود کنید (مثلاً از ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۱۰۰ تا ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۲۰۰).
 ۶. DNS Servers: سرورهای نام دامنه (مثل ۸.۸.۸.۸).
 ۷. Lease Time: مدت زمان اجاره IP برای شبکه‌های اداری معمولاً ۳ روز و برای مکان‌های عمومی (مثل کافه) بین ۱۰ تا ۳۰ دقیقه تنظیم می‌شود.
- نکته حرفه‌ای: (Make Static) اگر می‌خواهید یک سیستم خاص (مثل پرینتر یا سرور حسابداری) همیشه یک IP ثابت بگیرد، در تب Leases روی سیستم مورد نظر کلیک راست کرده و گزینه Make Static را بزنید.
۳. آموزش مفهوم ARP و امنیت آن
- پروتکل (ARP (Address Resolution Protocol) وظیفه دارد آدرس IP را به آدرس فیزیکی (MAC Address) ترجمه کند. تمام دستگاه‌های متصل به روتر، در جدول ARP -> IP دیده می‌شوند.

سناریوی امنیتی قدرتمند با ARP یکی از مشکلات رایج در شبکه‌ها، تغییر دادن IP توسط کاربران به صورت دستی (IP Spoofing) است تا محدودیت‌های سرعت یا فایروال را دور بزنند. برای جلوگیری از این کار:

۱. در تنظیمات DHCP Server (پنجره مشخصات سرویسی که ساختید)، تیک Add ARP For Leases را بزنید. این کار باعث می‌شود هر سیستمی که از روتر IP می‌گیرد، مک‌درس آن به صورت خودکار و معتبر در جدول ARP ثبت شود.
 ۲. سپس به منوی Interfaces بروید، روی LAN-Bridge دابل کلیک کنید و در تب General، گزینه ARP را از حالت enabled به reply-only تغییر دهید. نتیجه: از این پس، اگر کاربری به صورت دستی IP سیستم خود را تغییر دهد، شبکه او کاملاً قطع خواهد شد، زیرا روتر فقط به دستگاه‌هایی سرویس می‌دهد که توسط DHCP تایید شده باشند!
 ۴. مقدمات Queue مدیریت پهنای باند و سرعت برای جلوگیری از اینکه یک کاربر با دانلود سنگین، کل اینترنت شبکه را مختل کند، از Queue استفاده می‌کنیم. در میکروتیک به این کار Bandwidth Management یا Traffic Shaping می‌گویند.
 ۱. به مسیر Queues بروید و در تب Simple Queues روی + کلیک کنید.
 ۲. Name: یک نام دلخواه (مثلاً Limit-PC-۱).
 ۳. Target: آدرس IP کاربر مورد نظر (مثلاً ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۵۰ یا کل رنج شبکه ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۰/۲۴).
 ۴. Max Limit: در اینجا سقف سرعت آپلود (Target Upload) و دانلود (Target Download) را بر اساس بیت بر ثانیه (مثلاً ۲M برای ۲ مگابیت) مشخص می‌کنید. رنگ آیکون صف (Queue) وضعیت مصرف را نشان می‌دهد: سبز (آزاد)، زرد (نزدیک به سقف) و قرمز (استفاده از حداکثر ظرفیت).
- دستور: CLI
- Code snippet
- ```
/queue simple add max-limit=۲M/۵M name=Limit-PC-۱ target=۱۹۲,۱۶۸,۱۰,۵۰
```
۵. آموزش راه‌اندازی NTP Client و NTP Server در میکروتیک

روترها باتری داخلی (CMOS) برای نگهداری زمان ندارند. با هر بار خاموش شدن، تاریخ و ساعت آنها به هم می‌ریزد. تنظیم بودن زمان روتر برای عملکرد صحیح سیستم‌های بک‌آپ‌گیری، لاگ‌ها (Logs)، تانل‌های امنیتی (VPN/IPsec) و زمان‌بندها (Scheduler) صد در صد الزامی است.

برای همگام‌سازی زمان روتر با سرورهای جهانی: (Network Time Protocol)

۱. NTP Client به مسیر System -> SNTP Client یا در نسخه‌های جدیدتر (NTP Client) بروید.
  ۲. تیک Enabled را بزنید.
  ۳. در قسمت Primary NTP Server آدرس سرورهای زمان را وارد کنید. (بهترین گزینه عمومی: pool.ntp.org است. روتر به صورت خودکار آن را به IP تبدیل می‌کند).
  ۴. تنظیم منطقه زمانی: (Timezone) سپس به مسیر System -> Clock بروید و در تب Time Zone Name، کشور مورد نظر (مثلاً Asia/Tehran) را انتخاب کنید.
- تبدیل روتر به NTP Server: اگر شبکه‌ای ایزوله‌ای دارید که کلاینت‌ها (مثل دوربین‌های مدار بسته) به اینترنت دسترسی ندارند، می‌توانید به مسیر System -> NTP Server بروید، آن را Enable کنید تا خود روتر میکروتیک به عنوان مرجع زمان برای دوربین‌ها و سایر تجهیزات شبکه داخلی عمل کند.

امنیت، فایروال و سرویس‌های دسترسی (VPN)

فایروال میکروتیک بر اساس IPtables لینوکس طراحی شده و بسیار قدرتمند است. برای درک آن، ابتدا باید مفهوم Packet Flow و Chains را درک کنیم.

## ۱. فایروال میکروتیک (Filter Rules)

در میکروتیک، ترافیک در سه مسیر اصلی یا "Chain" قرار می‌گیرد:

- Input: ترافیکی که مقصدش خودِ روتر است (مثلاً کسی می‌خواهد به وین‌باکس وصل شود).
- Output: ترافیکی که توسط خودِ روتر تولید شده و به بیرون می‌رود (مثلاً پینگ کردن از داخل ترمینال روتر).
- Forward: ترافیکی که از یک اینترفیس وارد و از اینترفیس دیگر خارج می‌شود (ترافیک کلاینت‌ها که از روتر عبور می‌کند).

مثال عملی: بستن دسترسی یک IP خاص به اینترنت

۱. به مسیر Firewall -> IP و تب Filter Rules بروید.

۲. روی + کلیک کنید. در تب General، بخش Chain را روی forward قرار دهید.

۳. در قسمت Src. Address آدرس IP کلاینت (مثلاً ۱۹۲.۱۶۸.۱۰.۵۰) را بنویسید.

۴. به تب Action بروید و آن را روی drop قرار دهید.

نکته طلایی (ترتیب قوانین): فایروال قوانین را از بالا به پایین چک می‌کند. به محض اینکه ترافیک با یک قانون تطبیق (Match) پیدا کند، بقیه قوانین نادیده گرفته می‌شوند. بنابراین همیشه قوانین جزئی (Specific) را بالا و قوانین کلی (General) را پایین قرار دهید.

## ۲. سرویس NAT اشتراک‌گذاری اینترنت و انتقال پورت

بدون NAT، کلاینت‌های شبکه داخلی که IP Private دارند، نمی‌توانند وارد دنیای اینترنت شوند.

الف) Masquerade (اینترنت‌دار کردن کلاینت‌ها:)

۱. به مسیر NAT -> Firewall -> P-بروید و روی + کلیک کنید.

۲. Chain: روی srcnat باشد.

۳. Out. Interface: اینترفیسی که اینترنت به آن وصل است (مثلاً WAN-ether۱) را انتخاب کنید.

۴. Action: روی masquerade قرار دهید.

ب) Destination NAT (انتقال پورت یا: Port Forwarding) اگر بخواهید از بیرون شبکه (اینترنت) به یک سرویس در داخل شبکه (مثل دوربین یا سرور) دسترسی داشته باشید.

۱. در تب NAT، یک قانون جدید بسازید Chain. را روی dstnat قرار دهید.

۲. Protocol: روی (tcp) باشد و Dst. Port پورت مورد نظر (مثلاً ۸۰۸۰) را بنویسید.

۳. In. Interface: همان پورت WAN اینترنت را انتخاب کنید.

۴. Action: روی dst-nat بگذارید و در فیلد To Addresses، آی پی داخلی سرور و در فیلد To Ports

پورت واقعی آن (مثلاً ۸۰) را وارد کنید.

۳. سرویس‌های PPTP (VPN) و PPPoE

میکروتیک می‌تواند هم به عنوان کلاینت VPN عمل کند (برای دور زدن محدودیت‌ها) و هم به عنوان سرور (برای اتصال امن کارمندان از راه دور).

راه‌اندازی) PPPoE Server مدیریت اینترنت کلاینت‌ها:

۱. به منوی PPP بروید. در تب Profiles یک پروفایل بسازید و DNS ها و محدودیت‌های سرعت را تعیین کنید.

۲. در تب Secrets نام کاربری و رمز عبور برای کلاینت تعریف کنید.

۳. در تب PPPoE Servers روی + کلیک کرده و اینترفیس LAN خود را انتخاب کنید تا سرویس روی آن فعال شود.

۴. MAC Winbox & MAC Telnet Server .

این سرویس ها اجازه می دهند بدون داشتن IP و فقط با داشتن آدرس MAC به روتر متصل شوید.

- خطر: اگر این سرویس روی پورت WAN (اینترنت) باز باشد، یک حفره امنیتی بزرگ است.

- امن سازی: به مسیر MAC Server -> Tools بروید. در تمام تب ها (MAC WinBox, MAC Telnet, (MAC Ping)

MAC Ping) تنظیمات را از all به اینترفیس لیست LAN تغییر دهید.

## ۵. هک روتر میکروتیک و مقابله با آن (Mitigation)

بیشتر حملات به میکروتیک از طریق پورت های باز و سرویس های مدیریت نشده انجام می شود.

رایج ترین حملات:

۱. Brute Force: تلاشی مداوم برای حدس پسورد SSH یا Winbox.

- مقابله: تغییر پورت های پیش فرض و استفاده از قابلیت Address List برای مسدود کردن

خودکار IP های مهاجم (با نوشتن یک اسکریپت ساده در فایروال).

۲. DNS Amplification: استفاده از روتر شما به عنوان واسطه برای حملات DDoS به دیگران.

- مقابله: در مسیر DNS -> IP تیک Allow Remote Requests را فقط زمانی بزنید که در فایروال

دسترسی به پورت ۵۳ را از سمت WAN بسته اید.

۳. Vulnerability در نسخه های قدیمی: سوءاستفاده از باگ هایی مثل Chimay-Red.

- مقابله: همیشه از آخرین نسخه Stable استفاده کنید و پورت سرویس www را غیر فعال کنید.

## مسیریابی (Routing) و ارتباط شبکه‌ها

### ۱. آموزش راه‌اندازی Static Route

مسیریابی (Routing) به زبان ساده یعنی روتر بداند بسته‌های اطلاعاتی (Packets) را از چه راهی به مقصد برساند. اگر مقصدی در شبکه‌های متصل به خود روتر (Directly Connected) نباشد، روتر بسته را دور می‌اندازد، مگر اینکه ما مسیر را به او معرفی کنیم.

مسیریابی در میکروتیک به دو دسته (Dynamic مثل OSPF و BGP و Static (دستی) تقسیم می‌شود. برای شبکه‌های کوچک و متوسط، Static Route بهترین انتخاب است.

مفهوم Default Route مسیر پیش‌فرض: (مهم‌ترین مسیری که روی هر روتر نوشته می‌شود، مسیر اینترنت است. اینترنت شامل میلیاردها IP است و ما نمی‌توانیم همه را بنویسیم. بنابراین می‌گوییم: "هر مقصدی را که نمی‌شناختی، بفرست به سمت مودم/روتر بالادستی". به این مسیر ۰.۰.۰.۰/۰ می‌گویند.

سناریو عملی: اینترنت‌دار کردن روتر با Static Route فرض کنید روتر شما از طریق پورت ۱ ether به یک مودم با IP آدرس ۱۹۲.۱۶۸.۱.۱ متصل است.

۱. مسیر در وین‌باکس: به منوی Routes -> IP بروید و تب Routes را باز کنید.

۲. روی دکمه + کلیک کنید.

۳. Dst. Address: این فیلد را روی ۰.۰.۰.۰/۰ (یعنی همه مقاصد ناشناس) تنظیم کنید.

۴. Gateway: آدرس IP مودم بالادستی (۱۹۲,۱۶۸,۱,۱) را وارد کنید.

۵. روی OK کلیک کنید. اگر ارتباط فیزیکی برقرار باشد، عبارت reachable در کنار Gateway نمایش داده می‌شود.

ابزارهای مدیریت، مانیتورینگ و اتوماسیون

۱. استراتژی‌های بک آپ‌گیری Local و CLI

داشتن نسخه پشتیبان، خط قرمز مدیریت شبکه است. میکروتیک دو روش کاملاً متفاوت برای بک آپ‌گیری دارد که شناخت تفاوت آن‌ها حیاتی است:

الف) روش Backup باینری: (این روش از کل روتر (شامل تنظیمات، پسوندها، لایسنس و فایل‌ها) یک فایل رمزنگاری شده با پسوند backup می‌سازد.

• کاربرد: فقط و فقط برای بازگردانی روی همان روتر فیزیکی (یا روتری دقیقاً با همان مدل سخت‌افزاری).

• اجرا: مراجعه به منوی Files و کلیک روی دکمه Backup.

ب) روش Export متنی: (CLI / این روش تنظیمات روتر را به شکل خطوط فرمان (اسکرپت) در یک فایل با پسوند rsc استخراج می‌کند. پسوندها در این روش ذخیره نمی‌شوند.

• کاربرد: برای انتقال تنظیمات به یک روتر جدید (Migration) یا بررسی خط به خط کانفیگ.

• اجرا (در ترمینال):

Code snippet

/export file=Liantel-Core-Config

با این دستور، فایلی به نام Liantel-Core-Config.rsc در منوی Files ساخته می‌شود که می‌توانید آن را روی سیستم خود دانلود کنید.

۲. آموزش Cloud Backup بک آپ ابری میکروتیک)

نگهداری بک آپ روی خود روتر خطرناک است (اگر روتر بسوزد، فایل بک آپ هم از بین می‌رود). میکروتیک یک فضای ابری رایگان بر اساس شماره سریال (SN) دستگاه به شما می‌دهد.

۱. به مسیر System -> Cloud بروید.

۲. تیک DDNS Enabled را بزنید تا ارتباط روتر با سرورهای میکروتیک برقرار شود.

۳. سپس روی دکمه Backup کلیک کنید و در پنجره باز شده دکمه Upload Backup را بزنید.

۴. در صورت خرابی روتر، کافیت با یک روتر دیگر وارد همین بخش شوید، شماره سریال دستگاه قبلی را وارد کنید و دکمه Download Backup را بزنید!

### ۳. مانیتورینگ با ابزار جذاب Netwatch

مدیر شبکه نباید منتظر بماند تا کاربران قطعی را گزارش دهند! ابزار Netwatch با ارسال پینگ (ICMP) به صورت دوره‌ای، وضعیت یک دستگاه (مثلاً سرور حسابداری یا مودم اینترنت) را چک می‌کند و در صورت قطعی یا وصلی، می‌تواند دستوری را اجرا کند.

۱. به مسیر Netwatch -> Tools بروید و روی + کلیک کنید.

۲. Host: آدرس IP سروری که می‌خواهید مانیتور کنید (مثلاً ۸.۸.۸.۸ برای چک کردن اینترنت)

۳. Interval: فاصله زمانی بین پینگ‌ها (مثلاً هر ۰۰:۰۱:۰۰ یعنی ۱ دقیقه)

۴. در تب Down می‌توانید یک اسکریپت بنویسید (مثلاً فعال کردن اینترنت پشتیبان یا ارسال پیامک/ایمیل هشدار).

۵. در تب Up دستور بازگشت به حالت عادی را می‌نویسید.

### ۴. اتوماسیون با Scheduler مثال: قطع/وصل وای‌فای در ساعات مشخص

ابزار Scheduler برای اجرای خودکار دستورات در زمان‌های تعیین شده استفاده می‌شود. فرض کنید می‌خواهیم وای‌فای شرکت (اینترفیس wlan1) هر روز ساعت ۸ صبح روشن و ساعت ۶ عصر خاموش شود.

۱. به مسیر Scheduler -> System بروید و روی + کلیک کنید.

۲. نام: WiFi-ON :

۳. Start Time: ۰۸:۰۰:۰۰

۴. Interval: ۱d ۰۰:۰۰:۰۰ تکرار هر ۱ روز

۵. On Event: دستور روشن کردن وای‌فای را بنویسید (interface wireless enable wlan1) برای نسخه

۷ و پکیج wifwave2 دستور متفاوت است (/interface wifi enable wifi1) :

۶. همین مراحل را برای ساخت زمان‌بندی WiFi-OFF در ساعت ۱۸:۰۰:۰۰ با دستور disable تکرار کنید.

## ۵. راه اندازی فایل سرور سبک با سرویس SMB

اگر روتر شما پورت USB دارد، می توانید یک فلش مموری به آن وصل کرده و آن را تبدیل به یک NAS (فایل سرور) سبک برای اشتراک گذاری فایل ها در شبکه کنید.

۱. فلش را وصل کنید و از منوی System -> Disks آن را فرمت کنید.

۲. به منوی SMB -> IP بروید و تیک Enabled را بزنید.

۳. در تب Shares، یک پوشه اشتراکی به مسیر فلش مموری بسازید.

۴. در تب Users، یک نام کاربری و رمز عبور برای دسترسی به فایل ها تعریف کنید). اکنون کاربران شبکه می توانند با وارد کردن \|x.x.x.۱۶۸.۹۲ در ویندوز، به فایل ها دسترسی داشته باشند).

## ۶. ترفندهای سخت افزاری LED: و دکمه Mode

میکروتیک اجازه می دهد سخت افزار روتر را برای نیازهای خود شخصی سازی کنید.

- برنامه ریزی LED ها: به منوی LEDs -> System بروید. می توانید یک چراغ روی روتر را طوری تنظیم کنید که با عبور ترافیک از یک پورت خاص، یا با روشن شدن یک تانل VPN، چشمک بزند (یک داشبورد فیزیکی عالی برای عیب یابی سریع).

- دکمه Mode: روی برخی روترها دکمه ای به نام Mode وجود دارد. در مسیر System -> RouterBOARD -> Mode Button می توانید یک اسکریپت به آن اختصاص دهید). کاربرد جالب: نوشتن اسکریپتی که با فشردن این دکمه، تمام LED های روتر خاموش شوند تا در شب مزاحمتی ایجاد نکنند. (Dark Mode)

## ۷. قابلیت جادویی WoL روشن کردن کامپیوتر از طریق شبکه)

تکنولوژی Wake on LAN به شما اجازه می دهد کامپیوترهای خاموش داخل شبکه را از راه دور روشن کنید) به شرطی که مادربرد کلاینت از این قابلیت پشتیبانی کند و در BIOS فعال شده باشد).

این کار با ارسال یک "بسته جادویی (Magic Packet)" حاوی مک آدرس کامپیوتر خاموش انجام می شود. اجرا از طریق CLI میکروتیک:

/tool wol mac=AA:BB:CC:DD:EE:FF interface=LAN-Bridge

به جای مقادیر بالا، مک آدرس سیستم هدف و نام اینترفیس بریج شبکه را وارد می‌کنید

---

هر شبکه‌ای، فارغ از اینکه چقدر سیستم‌عامل‌ها و پروتکل‌های پیچیده‌ای روی آن در حال اجرا باشد، در نهایت به کابل‌ها، سوکت‌ها، سویچ‌ها و روترها متصل است. در دنیای شبکه، تجهیزات به دو دسته اصلی تقسیم می‌شوند: تجهیزات فعال (Active) و تجهیزات غیرفعال (Passive).

---

#### بخش اول: تجهیزات غیرفعال (Passive Network Equipment)

تجهیزات پس‌پس به دستگاه‌ها و قطعاتی گفته می‌شود که به جریان برق متصل نمی‌شوند، هیچ‌گونه پردازشی روی اطلاعات انجام نمی‌دهند و صرفاً وظیفه انتقال سیگنال، سازمان‌دهی و محافظت از زیرساخت را بر عهده دارند.

##### ۱. کابل‌های شبکه و پیچ‌کورد (Patch Cord)

رگ‌های حیاتی شبکه شما هستند. در شبکه‌های محلی (LAN) معمولاً از کابل‌های مسی زوج‌به‌هم‌ناییده (Twisted Pair) استفاده می‌شود.

- دسته‌بندی (Category): امروزه در پروژه‌ها حداقل از کابل‌های Cat 6 (با سرعت ۱ گیگابیت) یا Cat 6a (با سرعت ۱۰ گیگابیت) استفاده می‌شود.

- پیچ‌کورد (Patch Cord): به کابل‌های کوتاه (معمولاً از ۳۰ سانتی‌متر تا ۵ متر) که دو سر آن‌ها از کارخانه سوکت‌زده شده است، پیچ‌کورد می‌گویند. از این کابل‌ها برای اتصال کامپیوتر به پرینتر شبکه یا اتصال سویچ به پیچ‌پنل استفاده می‌شود.

##### ۲. کیستون (Keystone) و فیس‌پلیت (Faceplate)

- کیستون: همان پرینتر شبکه است که در داخل دیوار یا ترانک (داکت‌های پهن) قرار می‌گیرد. کابل اصلی شبکه که از رک کشیده شده، در پشت کیستون پانچ می‌شود.

- فیس پلیت: قاب پلاستیکی روی دیوار است که کیستون داخل آن قرار می‌گیرد تا ظاهر تمیز و استاندارد داشته باشد.

### ۳. پچ پنل (Patch Panel)

یکی از مهم‌ترین قطعات برای نظم‌دهی در اتاق سرور است. پچ پنل یک قطعه مستطیلی با تعداد مشخصی پورت (مثلاً ۲۴ یا ۴۸ پورت) است.

- دیدگاه مهندسی: ما هرگز کابل‌های بلندی که از اتاق‌ها آمده‌اند را مستقیماً به سویچ وصل نمی‌کنیم! ابتدا تمام کابل‌ها را در پشت پچ پنل پانچ می‌کنیم و سپس با استفاده از پچ کوردهای کوتاه، پورت‌های روی پچ پنل را به سویچ متصل می‌کنیم. این کار باعث می‌شود اگر کابلی کشیده شد، سویچ گران‌قیمت ما آسیب نبیند و عیب‌یابی بسیار آسان شود.

### ۴. رک (Rack)

محفظه‌ای فلزی است که برای نگهداری، محافظت و تهویه تجهیزات شبکه (سویچ، سرور، روتر) استفاده می‌شود.

- واحد اندازه‌گیری: ارتفاع رک‌ها و تجهیزات داخل آن‌ها با واحدی به نام "یونیت (U)" سنجیده می‌شود. هر یونیت معادل ۴.۴۴ سانتی‌متر است. (مثلاً یک سویچ استاندارد ۱ یونیت و یک سرور ممکن است ۲ یا ۴ یونیت فضا اشغال کند).

- انواع رک:

○ رک دیواری (Wall-mount): معمولاً ۴ تا ۱۲ یونیت هستند و برای شبکه‌های کوچک یا طبقات ادارات استفاده می‌شوند.

○ رک ایستاده (Standing): از ۲۲ تا ۴۷ یونیت ارتفاع دارند و در دیتاسنترها و اتاق سرورهای مرکزی قرار می‌گیرند. عمق این رک‌ها (۶۰، ۸۰ یا ۱۰۰ سانتی‌متر) بسیار مهم است؛ مثلاً یک سرور HP درون رک با عمق ۶۰ جا نمی‌شود.

## بخش دوم: تجهیزات فعال (Active Network Equipment)

تجهیزات اکتیو دستگاه‌هایی هستند که به برق متصل می‌شوند، دارای پردازنده (CPU) و حافظه هستند، بسته‌های اطلاعاتی (Packets) را می‌خوانند، مسیریابی می‌کنند و ساختار منطقی شبکه را می‌سازند.

### ۱. کارت شبکه (NIC - Network Interface Card)

پل ارتباطی بین کامپیوتر و شبکه فیزیکی است. هر دستگاهی که به شبکه وصل می‌شود (موبایل، لپ‌تاپ، پرینتر) یک کارت شبکه دارد.

- آدرس فیزیکی: (MAC Address) هر کارت شبکه دارای یک آدرس فیزیکی و یکتای ۴۸ بیتی است که در کارخانه روی چیپ آن حک می‌شود.

- انواع: کارت‌های شبکه می‌توانند سیمی (Ethernet)، بی‌سیم (Wi-Fi) یا فیبر نوری) با استفاده از ماژول‌های (SFP) باشند.

### ۲. سویچ شبکه (Switch)

سویچ قلب تپنده شبکه داخلی (LAN) است. وظیفه آن اتصال چندین دستگاه به یکدیگر در یک شبکه محلی است. سویچ‌ها هوشمند هستند؛ آن‌ها آدرس MAC گیرنده را می‌خوانند و اطلاعات را فقط به همان پورت مقصد ارسال می‌کنند.

- سویچ‌های غیر مدیریتی: (Unmanaged) هیچ نیازی به تنظیمات ندارند. (Plug and Play) کابل را وصل می‌کنید و کار می‌کنند. مناسب برای شبکه‌های کوچک.

- سویچ‌های مدیریتی: (Managed) دارای سیستم عامل هستند و قابلیت‌های پیشرفته‌ای مثل VLAN بندی، مدیریت پهنای باند و امنیت پورت (Port Security) را به ادمین می‌دهند) مانند سویچ‌های Cisco.

- قابلیت: PoE (Power over Ethernet) سویچ‌های PoE می‌توانند علاوه بر دیتا، برق را نیز از طریق همان کابل شبکه تامین کنند. این قابلیت برای روشن کردن دوربین‌های مدار بسته، تلفن‌های تحت شبکه (VoIP) و اکسس پوینت‌ها بدون نیاز به آداپتور جداگانه، فوق العاده کاربردی است.

### ۳. روتر (Router)

اگر سویچ دستگاه‌ها را در داخل یک شبکه به هم وصل می‌کند، روتر شبکه‌های مختلف را به یکدیگر متصل می‌کند. روتر دروازه خروج از شبکه محلی (Gateway) است.

- عملکرد: روتر در لایه ۳ مدل OSI کار می‌کند و بر اساس IP Address تصمیم‌گیری می‌کند. وقتی دانشجو مرورگر را باز می‌کند و درخواستی می‌فرستد، این روتر است که کوتاه‌ترین و بهترین مسیر را در شبکه جهانی اینترنت برای رسیدن به سرور مقصد پیدا می‌کند. (Routing)
- همانطور که در مباحث قبلی دیدیم، تجهیزاتی مثل روتر بوردهای میکروتیک دقیقاً همین نقش را با سیستم عامل RouterOS ایفا می‌کنند و ترافیک را بین LAN خصوصی شرکت و WAN (اینترنت) هدایت می‌کنند.

### ۴. اکسس پوینت (Access Point / AP)

دستگاهی است که زیرساخت سیمی شبکه را به یک شبکه بی‌سیم (Wi-Fi) تبدیل می‌کند. در واقع اکسس پوینت مانند یک سویچ بی‌سیم عمل می‌کند تا لپ‌تاپ‌ها و موبایل‌ها بتوانند به شبکه متصل شوند.

### ۵. فایروال سخت‌افزاری (Hardware Firewall)

دستگاهی اختصاصی است که در لبه شبکه (معمولاً بین اینترنت و روتر/سویچ مرکزی) قرار می‌گیرد و ترافیک ورودی و خروجی را بر اساس قوانین امنیتی به شدت پردازش و فیلتر می‌کند تا جلوی حملات، بدافزارها و دسترسی‌های غیرمجاز را بگیرد (مانند تجهیزات Fortinet یا Sophos).